Клали на землю плач і лягали спати.
Брали під голови сонця нестерпний скарб.
Кожен в дорозі знав, хоч не мусів знати,
Тепле й холодне, взяте йому на карб.
Бджоли і люди, зерна і дереворити
Довго вростали в довгі сліди коліс,
Глухо мовчали, щоби змогти дожити,
Сльози без сліз — як істини, теж без сліз.